

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET SINIČIĆ PROTIV HRVATSKE

(Zahtjev br. 25803/05)

PRESUDA

STRASBOURG

8. siječnja 2009.

Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44. stavku 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

U predmetu Siničić protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

Christos Rozakis, *predsjednik*,

Nina Vajić,

Anatoly Kovler,

Elisabeth Steiner,

Khanlar Hajiyev,

Giorgio Malinverni,

George Nicolaou, *suci*,

i Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

nakon vijećanja zatvorenog za javnost 4. prosinca 2008.,

donosi sljedeću presudu koja je usvojena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 25803/05) protiv Republike Hrvatske što ga je 31. svibnja 2005. godine hrvatski državljanin g. Luka Siničić ("podnositelj zahtjeva") podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija").

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. D. Škugor, odvjetnik iz Siska. Hrvatsku Vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Dana 18. rujna 2007. godine Sud je odlučio Vladu obavijestiti o prigovoru glede podnositeljevog prava na poštivanje njegovoga doma. Također je odlučio istovremeno ispitati osnovanost i dopuštenost zahtjeva (članak 29., stavak 3.). Dana 19. lipnja 2008. godine Sud je obavijestio Vladu o daljnjem prigovoru koji se odnosi na duljinu postupka.

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

4. Podnositelj zahtjeva rođen je 1948. godine i živi u Novoj Kapeli.

1. Građanski postupak

5. Dana 23. kolovoza 1995. godine Policijska postaja Sisak privremeno je oduzela kamion podnositelja zahtjeva zbog sumnje da je počinio tešku krađu. Kaznena prijava protiv podnositelja zahtjeva kasnije je odbačena te je policija 26. veljače 1996. godine pozvala podnositelja zahtjeva da preuzme vozilo. Isto su tako naveli da vozilo nije bilo u ispravnom stanju. Podnositelj zahtjeva je iz toga razloga odbio preuzeti vozilo.

6. Podnositelj zahtjeva, kojega je zastupao odvjetnik, pokrenuo je dana 13. lipnja 1996. godine građanski postupak pred Općinskim sudom u Zagrebu protiv Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu „Ministarstvo“) tražeći povrat vozila i naknadu štete.

7. Nakon što je održao javnu raspravu i proveo dokaze, Općinski sud u Zagrebu u svojoj je presudi od 2. listopada 1997. godine naložio državi da u roku od petnaest dana od pravomoćnosti presude vrati vozilo podnositelju zahtjeva u ispravnome stanju. Utvrdio je da je u trenutku privremenoga oduzimanja vozilo podnositelja zahtjeva bilo u ispravnome stanju. Općinski sud je također odbio njegov zahtjev za naknadu štete. Ovu je presudu potvrdio

Županijski sud u Zagrebu 4. travnja 2000. godine i ona je tako postala pravomoćna. Vrhovni sud je dana 23. ožujka 2004. godine odbio revizije koje su uložile obje stranke.

8. Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je dana 19. siječnja 2005. godine naknadnu ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva.

2. Ovršni postupak

9. Podnositelj zahtjeva je dana 14. lipnja 2000. godine Općinskom sudu u Zagrebu podnio prijedlog za ovrhu pravomoćne presude od 4. travnja 2000. godine. Dana 9. listopada 2000. godine Općinski sud je donio rješenje o ovrsi kojim je naložio predaju vozila podnositelju zahtjeva u ispravnom stanju.

10. Dana 20. prosinca 2000. godine podnositelj zahtjeva je povukao svoj prvotni zahtjev i umjesto toga zatražio od Općinskog suda u Zagrebu da naloži Ministarstvu da plati sudske penale zbog toga što nije postupilo po rješenju o ovrsi. Dana 29. prosinca 2000. godine Ministarstvo je priznalo da nije postupilo po prvotnom rješenju o ovrsi. S obzirom na novi zahtjev podnositelja zahtjeva, postupak po rješenju o ovrsi od 9. listopada 2000. godine obustavljen je 12. siječnja 2001. godine, a nastavljen je postupak po prijedlogu podnositelja zahtjeva za plaćanje sudskih penala.

11. Dana 8. veljače 2001. godine Općinski sud je naložio Ministarstvu da u roku od 2 dana vrati vozilo podnositelju zahtjeva, a ako to ne učini dužno je isplatiti podnositelju zahtjeva 1.500 kuna (HRK) za svaki dan zakašnjenja od tada na dalje. Ministarstvo je uložilo žalbu, te je drugostupanjski sud dana 5. ožujka 2002. godine ukinuo prvostupanjsko rješenje utvrdivši da je Općinski sud u Zagrebu u ovoj stvari mjesno nenadležan. Predmet je prebačen Općinskom sudu u Sisku, koji je 20. svibnja 2002. godine naložio Ministarstvu da vrati vozilo u roku od dva dana, a ako to ne učini, isplatu sudskih penala u iznosu od 1.500 HRK po danu zakašnjenja. Međutim, drugostupanjski sud je ukinuo to rješenje i naložio prvostupanjskom sudu da ispita jesu li stranke voljne zaključiti nagodbu. Dana 13. studenog 2003. godine Ministarstvo je ponudilo nagodbu, koju je podnositelj zahtjeva odbio.

12. Dana 23. prosinca 2003. godine Općinski sud u Sisku naložio je Ministarstvu da u roku od 8 dana postupi po presudi od 4. travnja 2000. godine, a ako to ne učini, isplatu iznosa od 1.500 HRK po danu zakašnjenja. Ovo rješenje je potvrdio Županijski sud u Sisku dana 15. srpnja 2004. godine.

13. Stranke su se sastale 19. listopada 2004. godine u nazočnosti sudskoga vještaka koji je utvrdio da je vozilo popravljeno i da mu se vrijednost povećala.

14. Stranke su se ponovno sastale 25. siječnja 2005. godine u nazočnosti sudskoga vještaka, ali je podnositelj zahtjeva odbio primiti vozilo, prigovorivši da nije dobro popravljeno. Tražio je isplatu 10,000 HRK i 600 eura (EUR) kako bi popravio vozilo, te daljnjih 8,000 HRK za njegovu registraciju.

15. Dana 23. svibnja 2006. godine očevidom Općinskog suda u Sisku utvrđeno je u nazočnosti stranaka i sudskoga vještaka da vozilo ima određene nedostatke, koji su postojali i 19. studenog 2004. godine kad je vozilo bilo pregledano. Podnositelj zahtjeva je ponudio nagodbu, prema kojoj bi vozilo bilo dovezeno na njegovu adresu te isplaćen iznos od 15.000 HRK na ime troškova daljnjeg popravka i registracije vozila.

16. Općinski sud je održao ročište 14. srpnja 2006. godine kako bi pomogao strankama da postignu nagodbu. Međutim, podnositelj zahtjeva je odbio nagodbu jer je Ministarstvo odbilo isplatiti sudske penale koje je naložio Općinski sud u Sisku dana 23. prosinca 2003. godine.

17. Dana 14. rujna 2006. godine očevidom Općinskog suda u Sisku utvrđeno je u nazočnosti stranaka i sudskoga vještaka da vozilo i dalje ima neke nedostatke. Oni su odmah uklonjeni, ali ga je podnositelj zahtjeva ipak odbio preuzeti.

18. Dana 2. listopada 2006. godine Općinski sud u Sisku naložio je da Ministarstvo položi vozilo u zatvorenu garažu, na trošak podnositelja zahtjeva, uz zakupninu od 60 HRK na dan. Podnositelj zahtjeva žalio se protiv te odluke, tvrdeći da vozilo nije pravilno popravljeno. Dana 29. lipnja 2007. godine Županijski sud u Sisku odbio je žalbu podnositelja zahtjeva utvrdivši da je vozilo u ispravnome stanju i da može proći tehnički pregled potreban za registraciju. Tako je vozilo ostalo u posjedu Ministarstva, budući da ga je podnositelj zahtjeva odbio preuzeti.

3. Postupak koji se odnosi na plaćanje sudskih penala

19. Dana 22. studenog 2004. godine podnositelj zahtjeva je također zatražio plaćanje sudskih penala koje je naloženo odlukom Općinskoga suda u Sisku od 23. prosinca 2003. godine (vidi stavak 12. ove presude), do 18. studenog 2004. godine, u ukupnom iznosu od 454.500 HRK, zajedno s troškovima u iznosu od 7.808 HRK. Rješenje o ovrsi navedenog iznosa doneseno je 3. siječnja 2005.

20. Svojom odlukom od 20. srpnja 2006. godine Općinski sud u Sisku naložio je Ministarstvu da podnositelju zahtjeva isplati iznos od 625.500 HRK na ime sudskih penala za razdoblje od 23. veljače do 3. svibnja 2006. godine, kao i iznos od 7.966,60 HRK na ime troškova postupka. Isti je sud u svojoj odluci od 3. listopada 2006. godine naložio Ministarstvu da plati podnositelju zahtjeva iznos od 201.000 HRK na ime sudskih penala za razdoblje od 3. svibnja do 13. rujna 2006. godine, zajedno s 3.050 HRK troškova. Međutim, dana 26. veljače 2007. godine Županijski sud u Sisku ukinuo je ove odluke i odbio prijedlog podnositelja zahtjeva za ovrhu sudskih penala, s osnova što je Ministarstvo dana 19. studenog 2004. godine ispunilo svoju obvezu vraćanja vozila u ispravnome stanju, kojeg datuma je sudski vještak utvrdio da je vozilo popravljeno.

21. Podnositelj zahtjeva je neutvrđenoga datuma podnio ustavnu tužbu protiv odluke Županijskoga suda u Sisku od 26. veljače 2007. godine, tvrdeći da mu treba platiti dodatne sudske penale. Taj je postupak još uvijek u tijeku.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. st. 1. KONVENCIJE

22. Podnositelj zahtjeva je uložio dva prigovara na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije. Prvo prigovara duljini ovršnoga postupka, a drugo ocjeni činjenica od strane domaćih sudova, te ishodu građanskog postupka. Mjerodavni dio članka 6. stavka 1. Konvencije glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

A. Dopuštenost

1. Duljina postupka

23. Vlada tvrdi da je prigovor podnositelja zahtjeva preuranjen jer je postupak po ustavnoj tužbi protiv odluke Županijskoga suda u Sisku od 26. veljače 2007. godine još uvijek u tijeku.

24. Podnositelj zahtjeva tvrdi da se njegova ustavna tužba odnosi samo na isplatu sudskih penala i da nema nikakav utjecaj na njegove prigovore pred Sudom.

25. Sud nalazi da postupak pred Ustavnim sudom po ustavnoj tužbi podnositelja zahtjeva protiv odluke koja se odnosi na isplatu sudskih penala nema nikakav utjecaj na prigovor podnositelja zahtjeva zbog duljine ovršnoga postupka. Stoga Vladin prigovor treba odbiti.

26. Sud smatra da prigovor na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije nije očigledno neosnovan u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Nadalje smatra da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga treba utvrditi da je osnovan.

2. Prigovor zbog navodne nepoštenosti postupka

27. U mjeri u kojoj se prigovor podnositelja zahtjeva može shvatiti kao prigovor protiv ocjene dokaza i rezultata postupka pred domaćim sudovima, Sud ponavlja da je njegova dužnost, prema članku 19. Konvencije, osigurati poštivanje obveza koje su preuzele stranke ugovornice Konvencije. Posebice, njegova funkcija nije baviti se činjeničnim ili pravnim pogreškama koje su navodno počinili domaći sudovi, osim i u mjeri u kojoj su možda povrijedili prava i slobode zaštićene Konvencijom. Štoviše, iako članak 6. Konvencije jamči pravo na pošteno suđenje, on ne postavlja nikakva pravila o dopuštenosti dokaza ili načinu na koji treba ocijeniti dokaze, što je stoga prvenstveno stvar koju treba urediti domaće pravo i domaći sudovi (vidi premete *Schenk v. Austria*, 12. srpnja 1988., st. 45.-46., Series A br. 140, i *Garcia Ruiz v. Spain*, br. 30544/96, st. 28., *Reports of Judgments and Decisions* 1999-I).

28. Sud nalazi da nema ničega što bi naznačilo da je ocjena činjenica i dokaza podnesenih u predmetu podnositelja zahtjeva koju su izvršili domaći sudovi bila protivna članku 6. Konvencije. Podnositelj zahtjeva, kojega zastupa pravnik, bio je u cijelosti sposoban izložiti svoj predmet i pobijati dokaze; svi bitni dokazi su izneseni, održana je javna rasprava na prvom stupnju i odluke sudova su zadovoljavajuće obrazložene. U takvim okolnostima Sud nalazi da u predmetu nema naznaka povrede jamstava poštenog suđenja na koje se poziva podnositelj zahtjeva.

Slijedi da je ovaj dio zahtjeva očigledno neosnovan i da ga treba odbiti u skladu sa člankom 35., stavcima 3. i 4. Konvencije.

B. Osnovanost

29. Podnositelj zahtjeva prigovara da Ministarstvo nije ispunilo svoju obvezu navedenu u pravomoćnoj presudi da vrati njegovo vozilo u ispravnom stanju.

30. Vlada tvrdi da je sredstvo ovrhe u ovome predmetu bio nalog za isplatu sudskih penala dok se zaplijenjeno vozilo ne dovede u ispravno stanje. Vozilo je bilo dovedeno u ispravno stanje u rujnu 2006. godine, ali podnositelj zahtjeva ga je odbio preuzeti.

31. Sud ponavlja da djelotvoran pristup sudu uključuje pravo ishoditi ovrhu sudske odluke bez nepropisnih odugovlačenja (vidi predmet *Immobiliare Saffi v. Italy* [GC], br. 22774/93, st. 66., ECHR 1999-V). U ovome predmetu Sudu je ukazano na odugovlačenje dulje od šest godina. S tim u vezi Sud primjećuje da je presudom od 2. listopada 1997. godine, potvrđenom 4. travnja 2000. godine, izričito naloženo Ministarstvu unutarnjih poslova da podnositelju zahtjeva preda vozilo u ispravnom stanju (vidi stavak 7. ove presude). Iako je dana 19. studenog 2004. godine imenovani sudski vještak utvrdio da je vozilo popravljeno (vidi stavak 13. ove presude), ovaj nalaz je pobijen 23. svibnja 2006. godine kad je utvrđeno da vozilo i dalje ima neke nedostatke koji su postojali i 19. studenog 2004. godine (vidi stavak 15. ove presude). Tek je 14. rujna 2006. godine utvrđeno da je vozilo pravilno popravljeno i da je u ispravnome stanju. Sud smatra da se odbijanje podnositelja zahtjeva da preuzme vozilo prije 14. rujna 2006. godine ne može uzeti protiv njega. Slijedi da je država nastavila držati vozilo podnositelja zahtjeva do toga datuma, i da je do razdoblja odugovlačenja od travnja 2000. do

rujna 2006. godine došlo zbog propusta države da se pobrine da vozilo podnositelja zahtjeva bude vraćeno podnositelju zahtjeva u ispravnom stanju.

32. Navedena razmatranja dovela su Sud do zaključka da potpuna ovrha presude donesene u korist podnositelja zahtjeva nije bila izvršena u razumnome roku. Stoga je došlo do povrede članka 6., stavka 1. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 1., PROTOKOLA BR. 1. UZ KONVENCIJU

33. Podnositelj zahtjeva prigovara da je neizvršenjem presude od 2. listopada 1997. godine, potvrđene 4. travnja 2000. godine, kojom je naložen povrat njegovoga vozila, povrijeđeno njegovo pravo na mirno uživanje vlasništva jer nije mogao koristiti svoje vozilo kroz produljeno vremensko razdoblje. Pozvao se na članak 1. Protokola br. 1. koji glasi kako slijedi:

Članak 1. Protokola br. 1.

"Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni."

34. Vlada osporava tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

35. Vlada prigovara da je vozilo podnositelja zahtjeva zaplijenjeno 1995. godine, a da Konvencija nije stupila na snagu u odnosu na Hrvatsku do 5. studenog 1997. godine. Štoviše, bilo kakvo moguće miješanje u pravo podnositelja zahtjeva na temelju članka 1. Protokola br. 1. prestalo je 26. veljače 1996. godine, kad je policija pozvala podnositelja zahtjeva da preuzme vozilo, što je on odbio. Stoga je zahtjev, po mišljenju Vlade, nespojiv s odredbama Konvencije *ratione temporis*.

36. Podnositelj zahtjeva ne slaže se s ovim tvrdnjama, te navodi da mu njegovo vozilo nije bilo predano u ispravnome stanju.

37. Sud nalazi da pitanje dopuštenosti *ratione temporis* postavlja pitanja koja su blisko povezana sa osnovanošću predmeta. Stoga, da bi se izbjeglo prejudiciranje ovoga drugoga, ta pitanja treba ispitati zajedno. Dakle, Sud smatra da konačnu odluku o pitanju koje se odnosi na dopuštenost *ratione temporis* treba pridružiti odluci o osnovanosti.

38. Sud nalazi da ovaj prigovor nije očigledno neosnovan ili uistinu nedopušten po bilo kojoj drugoj osnovi navedenoj u članku 35. Konvencije. Stoga treba utvrditi da je dopušten.

B. Osnovanost

39. Vlada tvrdi da je vozilo o kojem je ovdje riječ bio kamion proizveden 1968. godine, koji je u trenutku kad je zaplijenjen već bio korišten dvadeset sedam godina. Čak i da ga je bilo moguće koristiti u tom stanju, ono izvjesno više nije bilo upotrebljivo u trenutku kad je donesena pravomoćna presuda kojom je naloženo vraćanje kamiona podnositelju zahtjeva. Budući da je vozilo trebalo bitne popravke, Ministarstvo je pokušalo postići nagodbu nudeći

da podnositelju zahtjeva isplati iznos koji odgovara vrijednosti vozila u trenutku zaplijene, ali je podnositelj zahtjeva bez opravdanoga razloga tu ponudu odbio. Nadalje tvrde da je iznos od 454.500 HRK na ime sudskih penala već bio plaćen podnositelju zahtjeva, i da je znatno premašio vrijednost vozila. Uz to, vozilo podnositelja zahtjeva popravljeno je već 19. studenog 2004. godine, ali ga je podnositelj zahtjeva odbio preuzeti.

40. Podnositelj zahtjeva tvrdi da, iako su državne vlasti bile voljne vratiti vozilo, da je ono bilo pokvareno i da ga je on odbio preuzeti budući da se presudom od 2. listopada 1997. godine, potvrđenom 4. travnja 2000. godine, izričito tražilo da vozilo bude vraćeno u ispravnome stanju.

41. Sud smatra da ne treba odlučiti je li zapljena vozila podnositelja zahtjeva bila opravdana na temelju članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju. Ta je činjenica u svakome slučaju izvan vremenske nadležnosti Suda. Međutim, Sud bilježi da podnositelj nije bio lišen svoga prava vlasništva. Tako je jedino pitanje koje treba ispitati je li nemogućnost podnositelja zahtjeva da koristi svoje vozilo kroz produljeno vremensko razdoblje bila protivna članku 1. Protokola br. 1.

42. Sud podsjeća na svoju sudsku praksu prema kojoj nemogućnost podnositelja zahtjeva da ishodi ovrhu presude u svoju korist predstavlja miješanje u pravo na mirno uživanje vlasništva, kako je to postavljeno u prvoj rečenici prvoga stavka članka 1. Protokola br. 1. (vidi, između mnogo drugih izvora prava predmete *Burdov v. Russia*, br. 59498/00, st. 40., ECHR 2002-III i *Jasiūnienė v. Lithuania*, br. 41510/98, st. 45., 6. ožujka 2003.).

43. Stoga Sud u ovome predmetu smatra da nemogućnost podnositelja zahtjeva da postigne ovrhu svoje presude kroz razdoblje od šest godina predstavlja miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje vlasništva, u smislu prvoga stavka članka 1. Protokola br. 1. S time u vezi Sud primjećuje da je presudom od 2. listopada 1997. godine, potvrđenom 4. travnja 2000. godine izričito naloženo Ministarstvu unutarnjih poslova da podnositelju zahtjeva vrati vozilo u ispravnome stanju. Sud je utvrdio da se odbijanje podnositelja zahtjeva da preuzme vozilo prije 14. rujna 2006. godine ne može uzeti protiv njega (vidi stavak 31. ove presude). Slijedi da je država nastavila držati vozilo podnositelja zahtjeva do toga datuma, i stoga prigovor Vlade glede nenadležnosti Suda *ratione temporis* treba odbiti.

44. Time što nisu postupile po presudi Općinskoga suda u Zagrebu nacionalne su vlasti spriječile podnositelja zahtjeva, kroz znatno vremensko razdoblje, da raspolaže svojim vozilom. Vlada nije ponudila nikakvo prihvatljivo opravdanje za ovo miješanje. Stoga je također došlo i do povrede članka 1. Protokola br. 1.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

45. Članak 41. Konvencije propisuje:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

46. Podnositelj zahtjeva potražuje 1.200.000 HRK na ime materijalne i nematerijalne štete.

47. Vlada osporava taj zahtjev.

48. Sud ne nalazi nikakvu uzročnu vezu između utvrđene povrede i navodne materijalne štete; stoga odbija taj zahtjev. Međutim, Sud smatra da je podnositelj zahtjeva pretrpio neku

nematerijalnu štetu kao rezultat utvrđenih povreda, koja se ne može ispraviti samim time što je Sud utvrdio povredu. Ipak, ovaj je konkretan iznos prekomjeran. Procjenjujući na pravičnoj osnovi, kako to traži članak 41. Konvencije, Sud podnositelju zahtjeva dosuđuje iznos od 3.000 EUR na ime nematerijalne štete.

B. Troškovi i izdaci

49. Podnositelj zahtjeva nije s toga osnova postavio nikakav zahtjev. Prema tome Sud smatra da nije pozvan dosuditi mu bilo koji iznos s toga osnova.

C. Zatezna kamata

50. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *odlučuje* spojiti prigovor Vlade glede spojivosti *ratione temporis* s Konvencijom prigovora podnositelja zahtjeva na temelju članka 1. Protokola br. 1 s osnovanošću, te ga odbija,
2. *utvrđuje* da je prigovor koji se odnosi na duljinu ovršnoga postupka i prigovor koji se odnosi na pravo podnositelja zahtjeva na mirno uživanje vlasništva dopušten, a ostatak zahtjeva nedopušten;
3. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6., stavka 1. Konvencije zbog prekomjerne duljine ovršnoga postupka;
4. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju:
3. *presuđuje*
 - (a) da tužena država podnositelju zahtjeva treba, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačna u skladu sa člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti iznos od 3.000 EUR (tri tisuće eura), uz sve poreze koji bi mogli biti zaračunati, na ime nematerijalne štete, koje treba pretvoriti u domaću valutu tužene države po stopi primjenjivoj na dan namirenja;
 - (b) da se od protoka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedene iznose plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećanoj za tri postotna boda;
3. *odbija* ostatak zahtjeva podnositelja zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 8. siječnja 2009. godine u skladu s pravilom 77. stavicama 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN
Tajnik

Christos ROZAKIS
Predsjednik